

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการค้าภายในเขตเทศบาลเมืองร้อยเอ็ดต่อมาตรการการจัดระเบียบการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะภายในเขตเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. มาตรการการจัดระเบียบของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด
3. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1.1 ความหมายของความคิดเห็น

พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก (2542 : 13) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น หมายถึง ความนึกคิด ความรู้สึกประทับใจ ความเชื่อ การตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก (2542 : 14) ได้ให้ความเห็นว่าทั้งความคิดเห็นและทัศนคตินั้นเป็นเรื่องของการแสดงออกทางความคิดเห็นในรูปที่เกี่ยวกับตัวเราและความคิดเห็นนั้นยังจะใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการลงความเห็น (Judgement) และความรู้ (Knowledge) ในขณะที่ทัศนคตินั้นใช้กันมากในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก (Feeling) ความสามารถ (Perference) และสรุปได้ว่าเรามักใช้คำว่าความคิดเห็นมากกว่าทัศนคติ

สนธยา พลศรี (2542 : 113 - 114) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ ดังนี้

1. เป็นความเชื่อหรือการลงความเห็นที่ไม่ได้เป็นความรู้อันแท้จริงหรือคือความเห็นในบางอย่างที่อาจเป็นจริงได้
2. เป็นการแสดงออกทางด้านเจตคติที่ออกมาเป็นคำพูดเป็นการสรุปโดยลงความเห็น โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ที่มีอยู่เดิม

3. เป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคล ในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่งหรือเป็นการประเมินผลสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากกรณีแวดล้อม (Circumstance) หรือความคิดเห็นเป็นการตอบสนองสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลจากความโน้มเอียง (Predisposition) ความโน้มเอียงนี้ทำให้บุคคลปฏิบัติตาม ซึ่งเรียกว่า โครงสร้างทัศนคติ (Attitude structure) ดังนั้น ทัศนคติจึงเป็นพื้นฐานของความคิดเห็นและมีอิทธิพลต่อการแสดงออก ส่วนทัศนคตินั้นคือ ความโน้มเอียง ในการแสดงออกของบุคคลต่อบุคคลอื่น สถานที่ สภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นในทางบวกหรือทางลบ

เสนาะ ดิยาวี (2543 : 52) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ดังนี้

1. เป็นการแปลความหมาย (Interpretation) หรือการลงความเห็นที่เกิดจากข้อเท็จจริง ซึ่งแต่ละบุคคลคิดว่าถูกต้อง แต่คนอื่น ๆ อาจไม่เห็นด้วยทุกคนก็ได้ ความเห็นที่ไม่ลึกซึ้งและเป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่าง และมีอยู่เป็นเวลาอันสั้น เรียกว่า Opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่ไม่พอแก่การพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อย และเกิดขึ้นได้อย่างง่ายแต่สลายตัวเร็ว
2. เป็นการแสดงทางด้านความเชื่อและความรู้สึกของแต่ละบุคคล โดยการพูด
3. เป็นความเชื่อหรือการพิจารณาตัดสิน โดยบุคคล ซึ่งอาจจะไม่เป็นที่ยอมรับในแต่ละช่วงเวลา ความคิดเช่นนี้ไม่สามารถที่จะทดสอบความรู้ และความจริงของความเชื่อมั่นของบุคคลได้ และต้องยอมรับว่าประชาชน โดยทั่ว ๆ ไปนั้นอาจมีความคิดเห็นแตกต่างกันไป
4. เป็นการประเมินค่าความรู้สึกหรือการคาดการณ์ ในเรื่องคุณภาพหรือคุณค่าในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของบุคคล และการที่จะยอมรับความเห็นนั้น ๆ ต้องมีการพิจารณาหรือถกเถียงเพื่อหาข้อสรุปของความแตกต่างกันในเรื่องทฤษฎีและความเชื่อมั่นนั้นก่อน

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2524 : 246) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญาความคิดประกอบ ถึงแม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไป

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นการแสดงออกด้านทัศนคติอย่างหนึ่ง แต่การแสดงต่อความคิดเห็นนั้นมักจะมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบและเป็นส่วนที่พร้อม ที่จะมิปฏิบัติอย่างยิ่งต่อสถานการณ์ภายนอก

เรืองเวทย์ แสงรัตน์ (2522 : 20) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูดหรือเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์และสภาพแวดล้อม การแสดงความคิดเห็นนี้อาจได้รับการยอมรับหรือ

การปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้

สุโท เจริญสุข (2524 : 58 - 59) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นสภาพความรู้สึกทางด้านจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล เป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบ ไม่ชอบ หรือเฉย ๆ

พัชนี วรกวิน (2526 : 78) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ ซึ่งเป็นความรู้สึก ความคิดความเชื่อต่อสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

สุชา จันทร์เอม (2527 : 8) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลแต่เป็นลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเท่ากับทัศนคติ คนเราจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันและความคิดเห็นจะเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ

ประสาธ หลักศิลา (2529 : 398 - 399) สรุปไว้ว่า มติหรือความคิดเห็นต่าง ๆ ของคนเรานั้นเกิดได้จากการพบปะสังสรรค์ประจำวันของคนเรา แต่คนเรามีภูมิหลังทางสังคมจำกัด อยู่ภูมิหลังทางสังคมของแต่ละคนย่อมเป็นผลทำให้คนเรากระทำตอบสนองต่อเหตุการณ์และเกิดความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น

จากการศึกษาความหมายดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และการตัดสินใจในการพิจารณาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมเป็นส่วนช่วยในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละบุคคลจะเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่น ๆ ก็ได้

1.2 การจำแนกประเภทความคิดเห็น

พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก (2542 : 12) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นมี 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1.2.1 ความคิดเห็นเชิงบวกสุด เชิงลบสุด (Extremeness) เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลงทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุนแรงเปลี่ยนแปลงยาก

1.2.2 ความคิดเห็นจากความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive contents) การมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ ความเข้าใจในทางไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ รังเกียจ ไม่เห็นด้วย เป็นต้น

1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

1.3.1 มูลเหตุของความความคิดเห็น มี 2 ประการ ดังนี้ (พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก, 2542 : 16)

1) ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของบุคคล หมู่คณะ เรื่องราวต่าง ๆ หรือสถานการณ์
ความคิดเห็นเกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็น ความคุ้นเคย อาจถือได้ว่าเป็นประสบการณ์
ตรงและจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปถ่าย หรืออ่านจากหนังสือโดยไม่ได้พบเห็นของจริง
ถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ทางอ้อม

2) ระบบค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องมาจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและ
การตัดสินใจค่านิยมไม่เหมือนกัน คนแต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นในสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกัน

1.3.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความคิดเห็นดังนี้ คือ (พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก,
2542 : 18)

1) ปัจจัยทางพันธุกรรมและสรีระ คือ อวัยวะต่าง ๆ ของบุคคลที่ใช้รับรู้
ความผิดปกติของอวัยวะ ความบกพร่องของอวัยวะสัมผัส ซึ่งมีผลต่อความคิดเห็น ไม่ดีต่อ
บุคคลภายนอก

2) ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ บุคคลได้ประสบกับเหตุการณ์ด้วยตนเอง
การกระทำด้วยตนเองหรือได้พบเห็นทำให้บุคคลมีความใส่ใจและเกิดความคิดต่อประสบการณ์
เหล่านั้นต่างกัน

3) อิทธิพลของผู้ปกครอง คือ เมื่อเป็นเด็กผู้ปกครองจะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและให้ข้อมูล
แก่เด็กได้มาก ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความคิดเห็นของเด็กด้วย

4) ทัศนคติและความคิดเห็นของกลุ่ม คือ เมื่อบุคคลเจริญเติบโตย่อมจะต้องมีกลุ่ม
และสังคม ดังนั้น ความคิดเห็นของกลุ่มเพื่อน กลุ่มอ้างอิง หรือการอบรมสั่งสอนของ โรงเรียน
หน่วยงานที่มีความคิดเห็นเหมือนหรือแตกต่างกัน ย่อมจะมีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลด้วย

5) สื่อมวลชน คือ สื่อต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของเรา สื่อเหล่านี้
ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร จึงเป็นปัจจัยอันหนึ่งที่มีผลต่อความคิดเห็นของ
บุคคล

1.3.3 สิ่งที่มีอิทธิพลทำให้ความคิดเห็นแตกต่างกันประกอบด้วย (ประมวล พูนสังข์,
2536 : 14)

1) การอบรมของครอบครัว อิทธิพลของครอบครัวมีมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ เพราะ
ครอบครัวเป็นสถาบันสังคมแห่งแรกของบุคคล

2) กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง บุคคลเมื่ออยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกับกลุ่มและสังคมนั้น ๆ กลุ่มเป็นส่วนผลักดันให้บุคคลมีการเรียนรู้โดยตรง

3) วัฒนธรรมประเพณี บุคคลเมื่อได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมและประเพณีใด ย่อมปฏิบัติไปตามวัฒนธรรมประเพณีนั้น ๆ และมักจะมีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมและประเพณีของคนไปในทางที่ดี

4) การศึกษา ระดับการศึกษามีอิทธิพลมากต่อการแสดงความคิดเห็นเพราะเป็นการจัดประสบการณ์ให้กับบุคคล

5) สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะว่าจะเป็นตัวในการสร้างความคิดทั้งด้านบวกและด้านลบได้

1.4 การวัดความคิดเห็น

พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก (2542 : 14) การวัดความคิดเห็น โดยทั่ว ๆ ไปมีส่วนประกอบ 3 ประการ คือ บุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้า และการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูง - ต่ำมาก - น้อย วิธีวัดความคิดเห็นนั้น โดยมากจะใช้การตอบแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ที่ตอบคำถามเลือกตอบตามแบบสอบถาม

พนารัตน์ พ่วงบุญปลูก (2542 : 18) ได้เสนอแนะว่า วิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็น คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไร และจะสามารถทำตามข้อคิดเห็นเหล่านั้นได้หรือไม่ ความคิดเห็นที่วัดออกมาได้นั้นจะทำให้ผู้บริหารเห็นสมควรหรือไม่เห็นสมควร ในอันที่จะดำเนินตามนโยบายหรือล้มเลิกไป และได้เสนอแนะว่า การที่จะให้ใครแสดงความคิดเห็น ควรถามกันต่อหน้า (Face to Face) ดีกว่าจะให้เขาต้องมาอ่านข้อความหรือเขียนข้อความ ซึ่งแสดงว่าทั้งสองคนเห็นว่าการสัมภาษณ์หรือการสอบถามจะดีกว่าการตอบแบบสอบถาม และถ้าใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบ ตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนด

จากการศึกษาความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การวัดความคิดเห็น หมายถึง การวัดระดับความรู้สึกนึกคิดของบุคคล เพื่อให้ทราบระดับความคิดเห็นว่าอยู่ในระดับมาก - ปานกลาง - น้อย โดยใช้แบบสอบถามหรือการสัมภาษณ์

2. มาตรการการจัดระเบียบของเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด

เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด เป็นหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น มีหน้าที่ในการพัฒนาท้องถิ่นและดูแลบำบัดทุกข์บำรุงสุขของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งในการพัฒนาหรือการบริหารงานเทศบาลในปัจจุบันต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้แนวทางการพัฒนาสอดคล้องกับการพัฒนาจังหวัด และการพัฒนาระดับประเทศ

นับตั้งแต่ นายบรรจง โขมิตจิรินันท์ นายกเทศมนตรีเมืองร้อยเอ็ด (ณ ปัจจุบัน) ที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด เลือกตั้งเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2551 และได้แต่งตั้งคณะผู้ช่วยผู้บริหารเทศบาลเข้ามารับบริหารงานเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด โดยได้ตระหนักถึงภารกิจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย จากประชาชนให้มาพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จึงได้กำหนดนโยบายการบริหารเชิงรุกและโปร่งใส โดยเน้นให้ประชาชน มีส่วนร่วมผ่านทางตัวแทนของประชาชน เช่น กรรมการชุมชน อาสาสมัครสาธารณสุขในเขตเมือง และสมาชิกสภาเทศบาล เพื่อให้ประชาชน ได้รับบริการสาธารณะอย่างรวดเร็วทั่วถึง และเพื่อสนองตอบนโยบายรัฐบาล ประกอบกับพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 คณะผู้บริหารเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จึงได้มีนโยบายในการพัฒนาเพื่อให้ครอบคลุมกิจกรรมที่เทศบาลส่งเสริมอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่อยู่อาศัยในเมืองให้มีระดับคุณภาพของชีวิตที่มีคุณค่าและที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม การจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน เสริมสร้างบรรยากาศแห่งการนำอยู่อาศัยและมีทรัพยากรใช้ตลอดไป มีโครงการบรรจุในแผนพัฒนาเทศบาลและสามารถดำเนินการได้ ซึ่งหนึ่งในโครงการที่บรรจุไว้ในแผนพัฒนาดังกล่าว คือ มาตรการการจัดระเบียบการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ได้แก่

1. กรณีการตั้งวางสินค้าและวัสดุสิ่งของบนทางเท้า
2. กรณีการแขวนสินค้าล้อออกมาแนวเขตของทางเท้า
3. กรณีการตั้งวางหรือแขวนสินค้าและวัสดุสิ่งของล้ำลงบนผิวจราจร
4. กรณีการแขวน ผูก ตาก เกี่ยวผ้าใบ หลอดไฟ หรือสิ่งอื่นใดทับต้นไม้ หรือเครื่องหมายจราจร หรือในที่สาธารณะ
5. กรณีการตั้งวางสินค้าหรือสะสมวัสดุสิ่งของเกินความจำเป็นบนทางเท้า
6. กรณีการทำเพิงพักถาวรหรือกึ่งถาวร เพื่อทำการค้าหรือเก็บวัสดุสิ่งของบนทางเท้า หรือในที่หรือทางสาธารณะ
7. กรณีการให้เก็บสินค้าหรือวัสดุสิ่งของ ตลอดจนรักษาความสะอาดให้เรียบร้อยหลังสิ้นสุดระยะเวลาทำการค้าในแต่ละวัน

8. กรณีการวางรางเหล็ก คอกเหล็ก กรวย แก้วอิฐ หรือวัสดุอื่น ๆ ตลอดจนจนทปูนเป็นทางลาดเอียงเชื่อมต่อกับทางเท้าของเทศบาล ซึ่งเป็นการกั้นพื้นที่บริเวณหน้าบ้านหรือหน้าร้านของตนเอง เพื่อมิให้บุคคลอื่นนำรถไปจอด

ทั้งนี้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระเบียบการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะภายในเขตเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด (อ้างใน รายงานการประชุม เรื่อง แนวทางแก้ไขปัญหาการวางสินค้าบนทางเท้าและผิวจราจร)

3. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวมีฐานความผิดต่าง ๆ ดังนี้

1. เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารไม่ดูแลรักษาความสะอาดทางเท้าที่อยู่ติดกับอาคารหรือบริเวณอาคาร ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
2. เจ้าของตลาดไม่ดูแลรักษาความสะอาดทางเท้าที่อยู่ติดกับตลาด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
3. ผู้ครอบครองส่วนหนึ่งส่วนใดของตลาดไม่รักษาความสะอาดของตลาดที่ตนครอบครอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
4. ผู้ใดรับมอบหมายจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือเจ้าของตลาด โดยไม่รักษาความสะอาดทางเท้าหรือบริเวณตลาด ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
5. เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารปล่อยให้ขยะมูลฝอยกระถางต้นไม้บนทางเท้าที่ตนเองเป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองปล่อยให้แขวนแห้งหรือกรูกร้าง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
6. เจ้าของหรือผู้ครอบครองปล่อยให้สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในกระถางต้นไม้หรือในบริเวณที่ดินของตน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
7. อาบน้ำหรือซักล้างสิ่งต่าง ๆ บนถนนหรือในสถานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท
8. อาบน้ำหรือซักล้างสิ่งใด ๆ บริเวณทางน้ำที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ประกาศห้ามไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท
9. โฆษณาด้วยการปิด ทิ้งหรือโปรยแผ่นประกาศหรือใบปลิวในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับหนังสืออนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

10. ชีด เขียน พ่นสี หรือกระทำการใด ๆ ซึ่งข้อความ ภาพหรือรูปรอยใด ๆ ที่กำแพง ติดกับถนน บนถนน ที่ต้นไม้ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่อยู่ติดกับถนน ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกิน 5,000 บาท

11. เจ้าของรถซึ่งใช้บรรทุกสัตว์ กรวด หิน ดิน เลน ทราย สิ่งปฏิกูล มูลฝอย หรือสิ่งอื่นใดไม่ป้องกันให้สิ่งดังกล่าวตกหล่น รั่วไหล ปลิว ฟุ้ง กระจายลงบนถนน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

12. เจ้าของรถซึ่งใช้บรรทุกสัตว์ กรวด หิน ดิน เลน ทราย สิ่งปฏิกูล มูลฝอย หรือสิ่งอื่นใดไม่ป้องกันทำให้น้ำมัน รั่วไหลลงบนถนน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

13. ปลดสัตว์ นำสัตว์ หรือจูงสัตว์ไปตามถนนโดยไม่ได้รับอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

14. ปลดสัตว์ นำสัตว์ หรือจูงสัตว์เข้าไปในบริเวณที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศห้ามไว้โดยไม่ได้รับอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

15. ล้างรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือล้อเลื่อนบนถนนหรือสถานสาธารณะ และทำให้สกปรกเปรอะเปื้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

16. ใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของถนนเป็นสถานที่ซ่อม เปลี่ยนแปลง ต่อเติม หรือติดตั้ง อุปกรณ์รถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือล้อเลื่อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

17. กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ทางเท้าชำรุดเสียหาย ต้องระวางโทษ 5,000 บาท

18. จอดรถหรือขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือล้อเลื่อนบนทางเท้า ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

19. ตั้ง วาง หรือกองซากยานยนต์บนถนน หรือสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

20. ตั้ง วาง กองวัตถุใด ๆ บนถนน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

21. ปรงอาหาร ขายหรือจำหน่ายสินค้าบนถนน หรือในสถานสาธารณะนอกบริเวณประกาศผ่อนผัน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

22. ใช้รถยนต์หรือล้อเลื่อนปรงอาหารเพื่อขายหรือจำหน่ายบนถนน หรือในสถานสาธารณะนอกบริเวณประกาศผ่อนผัน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

23. ขายหรือจำหน่ายสินค้าซึ่งบรรทุกบนรถยนต์ หรือจักรยานยนต์ หรือล้อเลื่อนบนถนน หรือในสถานสาธารณะที่จัดไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

24. ผู้อยู่ในรถยนต์ หรือผู้ขับขี่ หรือผู้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ซื้อสินค้าที่ขาย หรือจำหน่ายบนถนนหรือในสถานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
25. จูง ไล่ หรือต้อนสัตว์ลงไปในทางน้ำซึ่งปิดประกาศห้ามไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
26. เท หรือทิ้ง กรวด หิน ดิน เลน ทราาย หรือเศษวัตถุก่อสร้างลงในทางน้ำหรือกองไว้ หรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ ให้วัตถุดังกล่าวไหลหรือตกลงในทางระบายน้ำ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท
27. เจ้าของร้านอาหารซึ่งจัดสถานที่บริการลูกค้าได้ขณะเดียวกันไม่ต่ำกว่า 20 คน ไม่จัดส้วมที่ต้องด้วยสุขลักษณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
28. เจ้าของสถานบริการจำหน่ายเชื้อเพลิงหรือก๊าซสำหรับยานพาหนะไม่จัดส้วมที่ต้องด้วยสุขลักษณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
29. ทิ้งสิ่งปฏิกูล มูลฝอยหรือสิ่งอื่นใดในบริเวณที่ได้ปลูกหญ้าหรือต้นไม้ซึ่งราชการหรือรัฐวิสาหกิจเป็นเจ้าของ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
30. โคนต้นไม้ ตัด เค็ด หรือกระทำการใด ๆ ที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ต้นไม้ในที่สาธารณะหรือสถานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
31. ปล่อย หรือจูงสัตว์เข้าไปในบริเวณที่ราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่ได้ปลูกหญ้าหรือต้นไม้และปิดประกาศหรือปักป้ายห้ามไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท
32. ถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะลงในที่สาธารณะหรือสถานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
33. เท ปล่อย หรือระบายอุจจาระหรือปัสสาวะจากอาคารหรือยานพาหนะลงในทางน้ำ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท
34. บ้วน หรือถ่มน้ำลาย เสมหะ บ้วนน้ำมูก สั่งน้ำมูก เทหรือทิ้งสิ่งใด ๆ ลงบนถนน หรือบนพื้นรถหรือพื้นเรือโดยสาร ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
35. ทิ้งสิ่งปฏิกูลหรือสิ่งมูลฝอยในสถานสาธารณะนอกภาชนะที่จัดไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
36. ทิ้งสิ่งปฏิกูลหรือสิ่งมูลฝอยลงบนที่สาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
37. ปล่อยปละละเลยให้ที่ดินของตนมีสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยที่อาจเห็นได้จากที่สาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท
38. เท หรือทิ้งสิ่งปฏิกูล มูลฝอย น้ำโสโครก หรือสิ่งอื่นใดลงบนถนนหรือในทางน้ำ

ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

39. เทหรือระบายอุจจาระหรือปัสสาวะจากอาคารหรือยานพาหนะลงในที่สาธารณะ หรือในสถานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

40. ทำให้โคม ไฟ ป้าย ศาลาที่พัก ม้านั่ง ส้วมหรือสิ่งอื่นใดที่ทางราชการทำไว้ เพื่อสาธารณชนเกิดความเสียหาย เพื่อใช้ประโยชน์ไม่ได้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

41. ปีนป่าย นั่ง หรือขึ้นไปบนรั้วกำแพง ต้นไม้ หรือสิ่งค้ำยันต้นไม้ในที่สาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

42. ขึ้น นั่ง หรือนอนบนราวสะพานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

43. นอนในที่สาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

44. เล่นว่าว ฟุตบอล ตะกร้อ หรือกีฬาบนถนนในสถานที่สาธารณะหรือส่วนใด ส่วนหนึ่งของสถานสาธารณะที่มีประกาศห้ามไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

45. ดึง ตั้ง ตาก วาง หรือแขวนสิ่งใด ๆ ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ใช่ การวางไว้เพียงชั่วคราว ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

46. ดึง ตั้ง ตาก วาง หรือแขวนสิ่งใด ๆ ในที่สาธารณะไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ในการอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

47. ดึง ตั้ง ตาก วาง หรือแขวนสิ่งใด ๆ ที่อาคารในลักษณะสกปรก รกรุงรังหรือไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยที่ประชาชนอาจเห็นได้จากที่สาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

48. เจ้าของอาคารซึ่งตั้งอยู่ในระยะ 20 เมตร จากขอบทางเดินรถที่มีผิวจราจรกว้าง ไม่ต่ำกว่า 8 เมตร ปล่อยให้อาคารนั้นสกปรก รกรุงรัง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท

49. ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ห้ามเข้าหรือคงอยู่ใน สถานสาธารณะ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

50. ผู้ขับขี่รถทำให้มูลสัตว์ กรวด หิน ดิน เลน ทราศ มูลฝอยหรือน้ำมันตกหล่น ปลิว ฟุ้งกระจายหรือรั่วไหลลงบนถนน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 3,000 บาท

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมพล ใจเย็น (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงาน ขององค์การบริหารส่วนตำบล : เฉพาะกรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตกิ่งอำเภอ เหล่าเสือโก้ก จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า 1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ประชาชน

ต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลปรับปรุงการสร้างฝายน้ำล้นในเขตพื้นที่เพื่อให้ประชาชนได้ใช้ประโยชน์ร่วมกัน 2) ด้านการบริการด้านส่งเสริมคุณภาพชีวิต ประชาชนต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลปรับปรุงการบริหารจัดการสาธารณสุขมูลฐานที่ดีและสนับสนุนงบประมาณจัดหาที่อยู่อาศัยให้ผู้ที่ไม่มีรายได้น้อย 3) ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ประชาชนต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลปรับปรุงการส่งเสริมให้ประชาชนรู้จักใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า 4) ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ประชาชนต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลปรับปรุงการส่งเสริมรักษาดูแล พื้นฟูศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

วิสูตร จงชูฉนิษฐ์ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบรบือต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลบรบือ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ และด้านการบำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ประชาชนเห็นด้วยในระดับมาก ส่วนด้านการรักษาความสงบเรียบร้อย ด้านการพัฒนาทางบกและทางน้ำ ด้านรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ด้านการศึกษา ด้านการส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ และด้านการปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ของเทศบาล ตามกฎหมายและนโยบายของรัฐ ประชาชนเห็นด้วยในระดับปานกลาง 2) ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลบรบือ ทั้งโดยรวมและรายด้านทั้ง 9 ด้าน ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ธนยศ ปานขาว (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ : ศึกษากรณี อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ผลการศึกษาพบว่า ประชากรส่วนใหญ่ที่ศึกษาปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 88.20 เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 84.30 โดยมีอายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.30 สำหรับในเรื่องวุฒิการศึกษา พบว่า จบการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 49.00 และประกอบอาชีพ เกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 62.70 สำหรับความคิดเห็นของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านต่อนโยบายการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ พบว่า กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการอยู่ในระดับมาก โดยเห็นว่า การบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการตามนโยบายของรัฐบาลคือ ความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด รองลงมาในเรื่องผู้ว่าฯ CEO มีอำนาจในการบริหารงานทำให้งานมีประสิทธิภาพสำหรับในเรื่องการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการทำให้เกิดความคิดริเริ่มเพื่อแก้ไขปัญหาก่อให้เกิดความยุ่งยากกว่าการบริหารงานแบบไม่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด และได้ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องการกำหนดนโยบายการบริหารงานควรเกิดจากจังหวัดเป็นผู้กำหนดเพื่อสามารถตอบสนองปัญหาของจังหวัดนั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด นอกจากนี้ควรมีการส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาตนเองและเปิดโอกาสให้บุคลากรได้แสดงความสามารถ นับเป็นหนทางการพัฒนาองค์กรอีกรูปแบบหนึ่งที่ทำให้องค์กรประสบผลสำเร็จ

สุวิษา เต็มผล (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการดำเนินงานโครงการชุมชนชีวิตธุรกิจไทย ในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1) ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นเกี่ยวกับภาวะวิเศษภาพปัญหาของสถานประกอบการ โดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านการบริหารจัดการและด้านการผลิต ส่วนด้านทรัพยากรบุคคลและด้านบัญชี/การเงิน อยู่ในระดับปานกลาง 2) ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อความสามารถในการแก้ไขปัญหาหลังจากการเข้าร่วมโครงการชุมชนชีวิตธุรกิจไทย โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ผู้ประกอบการเห็นว่าโครงการสามารถแก้ไขปัญหาด้านการผลิต การพัฒนาส่วนต่าง ๆ ขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและประสิทธิภาพการผลิต และมีการจัดทำระบบการวางแผนการผลิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และรองลงมา คือ โครงการสามารถแก้ไขปัญหาด้านบัญชี/การเงิน มีการปรับปรุงระบบบัญชีให้มีประสิทธิภาพ และโครงการสามารถแก้ไขปัญหาด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล มีการจัดทำแผนพัฒนาบุคลากร โดยต่อเนื่อง 3) ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อความสามารถในการยกระดับและปรับปรุงประสิทธิภาพในด้านของอุตสาหกรรมเป้าหมายภายหลังการเข้าร่วมโครงการ โดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน 4) ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อความสามารถในการกระตุ้นการปรับตัวของอุตสาหกรรมและเพิ่มขีดความสามารถในการส่งออก อยู่ในระดับมาก คือ มีอัตราการขยายกำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้น และมีการพัฒนาสินค้ารูปแบบใหม่ ส่วนความเป็นไปได้ในการพัฒนาระบบสู่ระดับสากล และการมีศักยภาพในการแข่งขันทางการค้าอยู่ในระดับปานกลาง 5) ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อความสามารถในการกระตุ้นการค้าเงินธุรกิจอุตสาหกรรมให้เกิดสภาพคล่อง โดยภาพรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

โดยสรุป ผู้ประกอบการ เห็นว่า สภาพปัญหาที่พบส่วนมากเป็นปัญหาด้านการบริหารจัดการและด้านการผลิตเป็นส่วนใหญ่ ส่วนปัญหาด้านทรัพยากรบุคคล และด้านบัญชี/การเงิน เป็นปัญหาที่บรรดองลงมา สถานประกอบการส่วนมากเป็นธุรกิจอุตสาหกรรมที่ยังมีศักยภาพเพียงพอที่จะปรับตัวและขยายตลาดสู่ต่างประเทศได้

มนต์ชัย พินประเสริฐ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงาน โครงการหมู่บ้านปลอดยาเสพติด อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง ผลการศึกษพบว่า ความคิดเห็นด้านความสำเร็จในการปฏิบัติตามโครงการหมู่บ้านปลอดยาเสพติดในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสำเร็จมาก โดยในเรื่องประชาชนให้ความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามแก้ไขปัญหายาเสพติด ในหมู่บ้าน สำเร็จมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด สำหรับในเรื่องหลังจากดำเนินโครงการแล้วมีการผลิตยาเสพติดในหมู่บ้านน้อย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ความคิดเห็นของประชาชนด้านการได้รับประโยชน์จากโครงการหมู่บ้านปลอดยาเสพติดในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าได้รับประโยชน์มาก โดยในเรื่องความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยยาเสพติด ได้รับประโยชน์มาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด สำหรับในเรื่องประชาชนได้รับประโยชน์จากการเสริมอาชีพ เพิ่มรายได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ข้อมูลความพึงพอใจเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจกรรมตามโครงการหมู่บ้านปลอดยาเสพติดในภาพรวม พบว่า ประชาชนพึงพอใจมาก โดยในเรื่องประชาชนส่วนใหญ่พึงพอใจกับการเข้าร่วมโครงการหมู่บ้านปลอดยาเสพติดมีค่าเฉลี่ยสูงสุด สำหรับในเรื่องกระบวนการแจ้งเบาะแสยาเสพติดในชุมชน ประชาชนพึงพอใจมาก โดยมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงาน โครงการหมู่บ้านปลอดยาเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่ปัญหายาเสพติดเกิดจากตัวประชาชนเอง รองลงมาเกิดจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น จากโรงเรียน และจากโรงงาน

นงนุช วรณดี (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสน ผลการศึกษารูปดังนี้ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสนในภาพรวม 4 ด้าน ด้านทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ด้านโครงสร้างพื้นฐาน สำหรับด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม พบว่า นักท่องเที่ยวเห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลบางแสน โดยการพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติ เป็นลำดับแรกในเรื่องการดูแลชายหาด และควรปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณชายหาดบางแสน เนื่องจากปัจจุบันชายหาดบางแสนมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวมาก ประกอบกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มีการประชาสัมพันธ์และการเดินทางไปมาสะดวก ดังนั้น ควรต้องมีการปรับปรุงดูแลบริเวณชายหาดให้สะอาด เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวต้องการกลับมาเที่ยวอีก สำหรับ

ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวเห็นว่าทะเลบางแสนยังคงมีความเป็นธรรมชาติ ใช้เวลาในการเดินทางไม่นาน ค่าใช้จ่ายต่อการมาเที่ยว/ครั้งมีจำนวนไม่มากนัก ดังนั้น ชายฝั่งทะเลบางแสนยังคงเป็นสถานที่ที่มีนักท่องเที่ยวสนใจมาเที่ยวอยู่ตลอดเวลา

ไววุฒิ รัตนวิโรจน์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนครนายกเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงาน ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการชั้นสัญญาบัตรสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนครนายก ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-50 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานมาแล้วมากกว่า 10 ปี ส่วนมากเคยรับรู้เกี่ยวกับการประเมินผล การปฏิบัติงานของข้าราชการมาแล้ว และส่วนมากจะดำรงตำแหน่งรองสารวัตร ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนครนายกมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงานในภาพรวม โดยเห็นด้วยกับการประเมินผลในระดับมาก ซึ่งในเรื่องที่ผู้ประเมินคือผู้บังคับบัญชาชั้นต้นและใกล้ชิดที่ปกครองบังคับบัญชา ดูแล สั่งการ กวดขันความประพฤติของผู้รับการประเมินมีค่าเฉลี่ยของความเห็นสูงสุด ส่วนในเรื่องหน่วยงานมีการเผยแพร่ข่าวสารในเรื่องการประเมินผลการปฏิบัติงานเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการอย่างแพร่หลาย มีค่าเฉลี่ยของความเห็นต่ำสุด สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนครนายก ได้แก่ ปัจจัยระยะเวลาการปฏิบัติงาน ส่วนปัจจัยในด้านเพศ ระดับการศึกษา การรับรู้ การดำรงตำแหน่ง ไม่มีผลต่อความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนครนายก โดยผู้ศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องควรมีการจัดฝึกอบรมและพัฒนากุศลกร ในหัวข้อที่เกี่ยวกับทักษะที่ดีของการเป็นผู้บังคับบัญชา การทำงานเป็นทีม การพัฒนาภาวะผู้นำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้หัวหน้างานมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน มีความเป็นผู้นำที่ยุติธรรมและมีคุณธรรม เพื่อให้สามารถปกครองผู้ใต้บังคับบัญชาได้เป็นอย่างดี และทำให้พนักงานสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและพึงพอใจในการทำงาน

สรทิพย์ ดวงดี (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนต่อการบริหารงานบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัย พบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานบุคลากรอยู่ในระดับปานกลาง และมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานบุคลากร ด้านการพัฒนาบุคลากรมากที่สุด ครูผู้สอนระดับต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานบุคลากร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 และครูผู้สอนระดับ 7-8 กับครูผู้สอนระดับ 3-4 มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานบุคลากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ถวิลวดี บุรีกุล (2544 : 12-13) ที่กล่าวว่า การจะดำเนินการ ไปสู่เป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นการพัฒนาที่ทำลายสิ่งแวดล้อม และอยู่บนพื้นฐานของความเป็นธรรม ได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยการผสมผสานกันของแนวความคิดที่หลากหลายแต่ร่วมทิศทาง รวมทั้ง การประสานผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันด้วยความชอบธรรม โดยมีหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) และการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นรากฐานที่สำคัญในกระบวนการตัดสินใจ ในด้านการพัฒนาและส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เดชา ปิ่นแก้ว (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของสภาจังหวัดที่มีต่อการควบคุมองค์การบริหารส่วนจังหวัด : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดภูเก็ต พะเยา พิษณุโลก และ นครสวรรค์ ผลการศึกษาพบว่า สมาชิกสภาจังหวัดมีความเห็นว่า การควบคุมองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันเหมาะสมแล้ว และสมาชิกที่มีการศึกษาต่างกันที่มีความเห็นต่างกันเฉพาะเรื่องการสอบถามข้อเท็จจริง สมาชิกสภาจังหวัดที่มีอาชีพเดิมของครอบครัวต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

รุ่ง ศรีโพธิ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองของเทศบาลนครเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองของเทศบาลนครเชียงใหม่, เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองของเทศบาลนครเชียงใหม่ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเห็นของประชาชนที่มีลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองของเทศบาลนครเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า

- 1) สภาพปัจจุบันของการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองเทศบาลนครเชียงใหม่เป็นไปตามนโยบายและแผนปฏิบัติงานที่กระทรวงมหาดไทย กรมการปกครอง ได้กำหนดไว้ ทั้งยังมีนโยบายของคณะเทศมนตรีและจังหวัดเชียงใหม่
- 2) ในด้านความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองในปัจจุบันมีระดับความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์ความคิดเห็นน้อยก่อนไปทางปานกลาง ในส่วนความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในอนาคต มีระดับความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์ความคิดเห็นปานกลางก่อนไปทางมาก และ
- 3) ในการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน ซึ่งลักษณะของประชากรประกอบด้วยตัวแปรทั้งหมดดังนี้ เพศ อายุ ภูมิลำเนาเดิม สถานที่พักอาศัย (แขวง) ระดับการศึกษา อาชีพ สถานที่ทำงาน (แขวง) รายได้ การ ได้รับข้อมูลข่าวสาร ซึ่งผลการ

ทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองที่แตกต่างกันตามไปด้วย

มีชัย วรสาย์นธ์ (2540 : 1) กล่าวถึง การรักษาความสะอาด เป็นการกระทำของมนุษย์ ซึ่งเป็นตัวการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมด้วย สิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลทำให้ผู้ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมนั้นมีสุขภาพอนามัย ทั้ง ร่างกาย จิตใจและสังคมดี ถ้าสิ่งแวดล้อมไม่ดี จะทำให้ร่างกายอ่อนแอ เจ็บป่วย และจิตเศร้าหมอง

สุพัฒน์ หน่อแหวน (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดระเบียบป่าชุมชนกับการพัฒนาชนบท จากการศึกษาวิจัยพบว่า การจัดการป่าไม้ ถ้าหากให้ประชาชนหรือชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาป่า และได้รับผลตอบแทนบ้างโดยการให้ประโยชน์จากไม้และของป่าที่ชุมชนรักษา โดยมีกฎหมายออกมารองรับสิทธิของชุมชนและยอมรับกฎ กติกาของชุมชน จะทำให้สามารถรักษาป่าไม้ไว้ได้ และจะส่งผลถึงการพัฒนาชนบท เพราะการจะใช้ป่าไม้เป็นฐานเพื่อรองรับการดำรงชีวิตของชุมชนในชนบทในระดับพอกินพอใช้ แต่ทั้งนี้ ต้องมีการจัดระเบียบของชุมชนให้เหมาะสมในการจัดการป่าไม้นั้น

จิตพงษ์ เปลี่ยนจำ (2539 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพึงพอใจของประชาชนต่อบริการสาธารณะของเทศบาลเมืองมหาสารคาม จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ บริการไฟฟ้าสาธารณะ ถนนสาธารณะ ด้านการระบายน้ำ ด้านกำจัดขยะมูลฝอย ด้านตลาด สวนสาธารณะและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การบริการด้านไฟฟ้าสาธารณะ ถนนสาธารณะ ด้านกำจัดขยะมูลฝอย และด้านตลาดประชาชนมีความพึงพอใจในระดับปานกลาง ส่วนการบริการด้านสวนสาธารณะและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และการศึกษา ประชาชนมีความพึงพอใจในระดับมาก และด้านการระบายน้ำประชาชนมีความพึงพอใจในระดับน้อย

ทวีทอง หงส์วิวัฒน์ (2527 : 1-2) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการที่จะทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ คือ ต้องถือว่าประชาชนเป็นตัวหลักในการแก้ไขปัญหาของเขาเอง องค์กรภายนอกเป็นเพียงตัวกระตุ้นและสนับสนุนเท่านั้น กิจกรรมการพัฒนาต้องเริ่มจากพื้นฐานของชุมชน กล่าวคือ วิถีชีวิตดำรงอยู่ในชุมชนทั้งในอดีตและปัจจุบัน การยึดเยียดกิจกรรมที่พัฒนาซึ่งกำหนดกรอบความคิดของคนภายนอกจากการที่จะไม่นำไปสู่การมีส่วนร่วมที่แท้จริงแล้วยังเป็นการทำลายศักยภาพในการแก้ไขปัญหาของชุมชน สร้างลักษณะขาดความเชื่อมั่นในตนเองและเป็นการพึ่งพาจากพลังภายนอก และประการสุดท้ายปัญหาบาง

ลักษณะระดับการรับรู้ของชุมชน อาจมีข้อจำกัดทำให้ไม่ชัดเจนต่อปัญหาหรือแก้ปัญหาไม่ถูกต้อง การมีส่วนร่วมของประชาชนจึงน่าจะเป็นการครอบคลุมถึงการกระจายและการสื่อสารข้อมูล เพื่อการพัฒนาการรับรู้และขีดความสามารถในการแก้ไขปัญหาซึ่งองค์กรภายนอกน่าจะมีบทบาท ในเรื่องนี้ อย่างไรก็ตามการดำเนินการต้องอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเกี่ยวกับ วัฒนธรรม ระบบค่านิยม ความเชื่อของชุมชน ตลอดจนมาตรฐานพฤติกรรมที่แตกต่างกันระหว่าง สังคมชนบทและสังคมเมือง



มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษานี้ ผู้ศึกษาได้ใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ประกอบการค้า ต่อมาตรการการจัดระเบียบการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะภายในเขตเทศบาลเมือง ร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด ดังนี้

